

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: J. E. H., narozen „X“,
státní příslušnost Marocké království,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort, sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2020, č. j. KRPU-167716-26/ČJ-2020-040022-DB-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 10. 2020, č. j. KRPU-167716-26/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 8. 10. 2020 v 23:50 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že jeho zajištěním bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život, přičemž žalovaná se nezabývala intenzitou zásahu do vztahu žalobce s jeho přítelkyní a s jeho nezletilou dcerou. Nebyl tedy posuzován dopad zajištění do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na možnost uložení alternativ k zajištění. Žalobce dodal, že z fotografie obsažené v cestovním dokladu jeho nezletilé dcery M. F. K. je patrná jejich fyzická podoba, ačkoliv není jako otec uveden v rodném listě. Konstatoval, že žalovaná při svém rozhodování nezvážila nejlepší zájem jeho nezletilé dcery a nevyslechla jeho přítelkyni. Na podporu svého tvrzení poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a náleze Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08.
3. Žalobce uvedl, že v minulosti pochybil, když po ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany nevycestoval z území členských států Evropské unie, avšak závažnost tohoto pochybení s uplynulým časem podstatně zeslábla. Doplnil, že jeho zajištění mu znemožňuje legalizovat svojí pobytovou situaci s podporou některé neziskové organizace a má negativní vliv na jeho psychický stav. Žalobce sdělil, že ačkoliv v řízení uvedl adresu mosteckého bytu, kde žije se svou přítelkyní a jejich společnou dcerou, žalovaná nedostála své povinnosti plynoucí z § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedl, že předmětný byt má v nájmu jeho přítelkyně E. K. Žalobce dodal, že žalovaná nepřihlédla ke skutečnosti, že žalobce nemá motivaci se skrývat, když naopak žalobce chce být se svojí dcerou do skončení tzv. dublinkského řízení. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2017, č. j. 1 Azs 130/2017-17, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 78 A 17/2015-34. Uzavřel, že žalovaná se k alternativám zajištění nevyjádřila přezkoumatelným způsobem.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl a dále především uvedla, že pobytová historie žalobce snižuje jeho důvěryhodnost, přičemž lze stěží uvěřit, že by žalobce respektoval zákona a vyčkal na rozhodnutí v dublinkském řízení, když po celou dobu svého nelegálního pobytu v Evropě žádná rozhodnutí nerespektoval, cestoval po Evropě bez platného cestovního dokladu a oprávnění a dopouštěl se i trestné činnosti. Podotkla, že cílem jeho cesty bylo zajistit si lepší ekonomický život v Evropě, přičemž Evropu opustit nechce. Zdůraznila, že v řízení o zajištění měla pouze 48 hodin na vydání rozhodnutí, avšak i v takovém časovém presu provedla posouzení s ohledem na tvrzení žalobce o přítelkyni a dceři, a to na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaná rovněž podotkla, že k seznámení žalobce a E. K. došlo v době nelegálního pobytu žalobce, a tudíž musel žalobce počítat s tím, že se v budoucnu bude muset vypořádat s vyplývajícími negativními následky, tedy že bude muset opustit území členských států Evropské unie. Podotkla, že paní E. K. neuvedla žalobce jako otce své dcery v rodném listě a žalobce rovněž není hlášen na společné adrese v Mostě, kterou žalobce oznámil, přičemž E. K. je se svou dcerou hlášena v Lounech.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaná doplnila, že o komplikovanosti vztahu žalobce s E. K. svědčí rovněž skutečnost, že přítomnost žalobce, jakožto cizince pobývajícího na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, oznámila policii právě E. K.. Žalovaná s odkazem na § 15a zákona o pobytu cizinců zdůraznila, že prohlášení žalobce, že je rodinným příslušníkem občana EU samo o sobě nemůže mít za následek nemožnost žalobce zajistit. Doplnila, že vztah žalobce a E. K. rovněž nelze na základě zjištěných skutečností považovat za trvalý partnerský vztah. Žalovaná shrnula, že pobytová historie žalobce neposkytovala dostatečnou záruku, že by žalobce nadále nepokračoval ve svém nelegálním pobytu v rámci EU. Žalovaná sdělila, že zhodnocení aplikace zvláštních opatření podrobně popsala na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde došla k závěru, že žalobce je nedůvěryhodnou osobou a jeho údajný rodinný život s E. K. neshledala jako dostatečnou záruku. Žalovaná pokračovala, že z k žalobě přiložených dokumentů žalobcem prohlášených za kopie nájemní smlouvy nelze dovodit, že žalobce má zde na území místo pobytu, kde by se mohl zdržovat. Předmětné dokumenty označila za nicneříkající výňatky bez jakékoliv relevance. Žalovaná zkonstatovala, že k posouzení podobnosti žalobce a dcery E. K. není kompetentní, avšak apelovala na žalobce, že pokud mu leží na srdci rodinný život, měl si dát do pořádku své pobytové záležitosti. K tomuto především doplnila, že žalobce na území Evropské unie nelegálně pobývá již od roku 2014, svoji pobytovou situaci od té doby neřešil, uváděl nepravdivé údaje o své osobě, po skončení azylového řízení v Německu neodcestoval z území Evropské unie, dopouštěl se trestné činnosti v drogové oblasti a nyní hořekuje, že je jeho zajištěním zasahováno do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná dodala, že žalobce i během zajišťovacího řízení měnil svá tvrzení týkající se pobytu.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 9. 10. 2020, č. j. KRPU-167716-1/ČJ-2020-040022, vyplývá, že dne 8. 10. 2020 v 23:40 hodin byl žalobce kontrolován policejní hlídkou v Pivovarské ulici v Ústí nad Labem. Při kontrole se prokázal cestovním dokladem Maroka a bylo zjištěno, že nedisponuje žádným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytovým oprávněním. Z důvodu neoprávněného vstupu a pobytu na území České republiky byl žalobce dne 8. 10. 2020 v 23:50 hodin na místě zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, a eskortován na policejní služebnu k provedení dalších úkonů.

10. V rámci podání vysvětlení, o němž byl sepsán úřední záznam ze dne 9. 10. 2020, č. j. KRPU-167716-16/ČJ-2020-040022, žalobce především uvedl, že je zdravý, na území Evropy přicestoval v roce 2014 na lodi na základě turistického víza, a to do Španělska. Poté pobýval v Belgii, Nizozemsku a v Německu, kde v roce 2017 neúspěšně požádal o azyl a kde rovněž poznal svoji přítelkyni E. K., se kterou se rovněž pokoušel neúspěšně dostat do Anglie. Dále žalobce uvedl, že po neúspěšné žádosti o azyl, při níž uvedl smyšlenou identitu, mu byla uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, kterou však ignoroval a pouze odcestoval za přítelkyní do Česka. Nějakou dobu strávil v Německu ve vězení v souvislosti s drogovou kriminalitou. Žalobce sdělil, že měl v úmyslu zlegalizovat zde svůj pobyt, ale přítelkyně s ním odmítla jít na policejní stanici. Doplnil, že by chtěl zůstat v České republice kvůli své dceři, přičemž nemá v plánu z území odcestovat. Konstatoval, že zde nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby mimo své dcery a přítelkyně, která jej v rodném listě neuvedla jako otce kvůli sociálním dávkám. Sdělil, že do Maroka se vrátit nechce z ekonomických důvodů, nýbrž chce toliko nadále posílat finanční prostředky své matce v Maroku, a k návratu do Německa uvedl, že mu tam nic nehrozí.
11. Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
12. Dle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
14. Dle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

15. Dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
16. Dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
17. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013–34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
18. Nejvyšší správní soud rovněž v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 Azs 126/2016-25, oba dostupné na www.nssoud.cz).
19. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Nejprve se soud zabýval obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v neposouzení alternativ k zajištění, tedy zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K takto obecně formulované námitce soud toliko poznamenává, že žalovaná se k neaplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců obšírným způsobem vyjádřila na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde především zhodnotila důvěryhodnost žalobce s ohledem na jeho pobytovou minulost, páchanou trestnou činnost a nerespektování zákonů a předešlých rozhodnutí německých orgánů a rovněž posoudila finanční situaci žalobce, přičemž došla k závěru, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území není možná rovněž s ohledem na § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou.
21. Soud se dále zabýval souborem námitek týkajících se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na jeho přítelkyni a dceru, dále že žalovaná nebrala v potaz nejlepší zájem dítěte – dcery žalobce, nevyslechla přítelkyni žalobce, nezhodnotila fyzickou podobnost žalobce s jeho dcerou M. F. K., nezjistila dostatečně stav věci s ohledem na žalobcem uvedenou adresu společného bydliště s E. K. a nedbala toho, že žalobce nemá motivaci opustit území České republiky, když zde chce zůstat se svojí dcerou.
22. Soud k uvedeným námitkám sděluje, že z podkladů obsažených ve správním spise a především z informací poskytnutých samotným žalobcem v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 9. 10. 2020 soud v první řadě zjistil, že je zdravý, na území Evropy přicestoval v roce 2014 na lodi na základě turistického víza, a to do Španělska. Poté pobýval v Belgii, Nizozemsku a v Německu, kde v roce 2017 neúspěšně požádal o azyl pod smyšlenou identitou a kde rovněž poznal svoji přítelkyni E. K. (nejprve uvedl, že se seznámili v Nizozemsku), se kterou se rovněž pokoušel neúspěšně dostat do Anglie, ale byli odvráceni francouzskou policií. Dále soud zjistil, že žalobci po neúspěšné žádosti o azyl, při níž uvedl smyšlenou identitu, byla uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, kterou však ignoroval a pouze odcestoval za přítelkyní do Česka. Nějakou dobu strávil v Německu ve vězení v souvislosti s drogovou kriminalitou, což v kontextu celé minulosti žalobce svědčí o výslovné neúctě k právnímu řádu. Žalobce sdělil, že by chtěl zůstat v České republice kvůli své dceři, přičemž nemá v plánu z území odcestovat. Konstatoval, že zde nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby mimo své dcery a přítelkyně, která jej v rodném listě neuvedla jako otce kvůli sociálním dávkám, do Maroka se vrátit nechce z ekonomických důvodů, nýbrž chce toliko nadále posílat finanční prostředky své matce v Maroku, a k návratu do Německa uvedl, že mu tam nic nehrozí. Žalobce nedisponuje větším finančním obnosem a jeho pobyt na českém území policii oznámila E. K.
23. Na základě uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle dublinského nařízení z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života není nepřiměřené. Žalobcem tvrzený partnerský vztah s E. K. lze z pohledu zjištěných skutečností hodnotit toliko jako velice povrchní a nestabilní. Žalobce není především uveden jako otec M. F. K. v rodném listě, přičemž jakoukoliv fyzickou podobnost nelze u ani ne dvouletého batolete hodnotit pro nedostatečný vývin fyzických rysů, pročez soud neprovedl navrhovaný důkaz kopií občanského průkazu M. F. K. ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost. Rovněž žalobcem tvrzené společné bydliště v Mostě s E. K. a M. F. K. nepovažoval soud za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opodstatněné tvrzení, když E. K. se svojí dcerou mají hlášený trvalý pobyt v Lounech a žalobce v Mostě rovněž není hlášen. Z minulosti žalobce je patrné, že se chronicky vyhýbal respektování zákonů a rozhodnutí úřadů a místo svého pobytu neustále měnil. Proto soud neprovedl ani navrhované důkazy fotografiemi údajné nájemní smlouvy E. K. k bytu v Mostě ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost. Povahu vztahu žalobce s E. K. dokresluje skutečnost, že oznámení o nelegálním pobytu žalobce na území České republiky na policii učinila právě E. K. Na základě všech shora uvedených skutečností tedy soud konstatuje, že napadeným rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce, když žalobcem tvrzený partnerský vztah s E. K. a otcovský vztah k M. F. K. jsou nanejvýš spekulativní povahy a žalobce doposud nežil usedlým způsobem, přičemž E. K., jakožto občanka členského státu Evropské unie, může žalobce navštěvovat i s dcerou v Německu, kde se seznámili a kam by měl být žalobce předán.

24. Ve světle výše uvedených skutečností nemůže soud přisvědčit ani námitce, že žalovaná svým rozhodnutím nedbala nejlepšího zájmu dítěte. Po konstatování minulosti žalobce, která s sebou nese chronické nerespektování zákonů, nerespektování rozhodnutí správních orgánů a drogovou kriminalitu, by i v případě prokázaného otcovského vztahu žalobce bylo na pováženou, zda je péče žalobce v nejlepším zájmu dítěte – M. F. K.. Nadto, jak již soud uvedl výše, E. K. může žalobce se svou dcerou v Německu navštěvovat. Soud tedy nepřisvědčil ani této žalobní námitce.
25. Žalovaná v daném případě nepochybila, když ve věci nevyslechla E. K., jelikož si pro své rozhodnutí opatřila dostatečné množství relevantních podkladů, na jejichž základě si mohla o věci učinit informovaný úsudek. Stejně tak žalovaná nepochybila, když při posuzování případu nepřiložila zvláštní význam tvrzení žalobce, že chce na území České republiky setrvat kvůli své dceři M. F. K., a to s ohledem na výše popsanou minulost žalobce. Soud tedy uzavírá, že žalovaná zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v náležitém rozsahu ve smyslu § 3 správního řádu.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. listopadu 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)